

tragtes som fiskal. På almindeligt dansk betyder det miljøregulering, hvor der indgår afgifter som reguleringsmiddel. Olie- og gasproduktion i Nordsøen er i dag fritaget for betaling af CO₂- og SO₂-afgifter. Udstrækkes ordningen til at gælde Nordsøen, vil det ifølge aftalen betyde, at A.P. Møller – Mærsk og DUC skal have økonomisk kompensation for det helt banale forhold, at en gældende lov udstrækkes til også at gælde for Nordsøen. Det samme gælder for regulering af arbejdsmiljøet.

SF finder det højest bemærkelsesværdigt, at et flertal, der også omfatter Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne, siger ja til en sådan ordning vel vidende, at

- den blokerer kommende Folketings handlemuligheder,
- den overlader eventuelle uenigheder til en voldgift, som hverken Folketing eller domstole har indflydelse på,
- en kompensationsklausul allerede blev afvist i forhandlingerne i 1981 om Nordsøen,
- kompensationsklausuler ikke anvendes i sammenlignelige lande, men i tidligere sovjetrepublikker, i lande i Latinamerika og Afrika m.v., altså i lande, hvor der er ustabile og svage regeringer, der ikke formår at sikre samfundet mod overnormale profitter,
- den er blevet betegnet som svært gennemskuelig af de eksperter, der deltog i Folketingets høring den 9. december 2003, og i øvrigt af mange andre eksperter, herunder de økonomiske vismænd.

SF finder det desuden uacceptabelt, at aftalen ikke indeholder en genforhandlingsklausul. En sådan er simpelthen ikke med, end ikke for situationer, hvor olieprisen stiger markant, eller hvor der opstår andre uforudsete problemer, f.eks. i form af skattehuller eller skattetænkning.

Udgangspunktet burde selvsagt have været en vurdering af, hvor lidt samfundet kunne slippe med at betale for at få olien og gassen indvundet – fuldstændig som i andre situationer, hvor staten eller det offentlige får et privat selskab til at udføre en opgave. I princippet er der ingen forskel på, om man beder et selskab om at forestå buskørsel eller at indvinde olie og gas. Det handler i begge tilfælde om at vurdere, hvor lidt man behøver at betale for at få nogen til at udføre opgaven. Den indlysende fremgangsmåde havde derfor været en udbudsrunde og en ændring af de

beskatningsregler, der i årevis har været erkendt som alt for favorable for DUC. SF vil i øvrigt henvisse til partiets beslutningsforslag nr. B 11 om udbud af retten til at efterforske og indvinde olie og gas i Nordsøen efter 2012.

Enhedslistens medlem af udvalget kan ikke støtte beslutningsforslaget om tiltrædelse af regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk. Nedenfor begrundes hvorfor.

Hvorfor fremsættes B 7, L 48 og L 62

Hidtil har olien og gassen givet alt for lidt i indtægt til staten. De nuværende regler er ikke gode nok. Ikke mindst er mulighederne for at fradrage udgifter til investeringer alt for store. Erkendelsen af, at staten får for lidt, førte til, at et flertal i Folketinget i februar 2003 krævede en større andel af værdierne. Flertallet pegede først og fremmest på at få ændret den nuværende aftale med A.P. Møller – Mærsk, der er indehaver af bevillinger, som i dag udgør over 80 pct. af indvindingen af olie og gas i den danske del af Nordsøen.

Regeringspartierne var ikke interesserede i at ændre på de nuværende forhold, men blev nødt til at gå med til en vedtagelse, der pålagde regeringen at udarbejde og fremlægge en redegørelse for »de muligheder, der er for – på en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig og afbalanceret måde – at sikre, at staten får en større andel af værdierne i forbindelse med den nuværende og fremtidige udnyttelse af olie- og gasressourcerne i Nordsøen. Det forudsættes herunder, at der samtidig kan ske drøftelser med bevillingshaverne af de koncessioner, der udløber i 2012, med henblik på en mulig forlængelse.«

Økonomi- og erhvervsministeren valgte en lukket strategi for forhandlingerne, og den såkaldte redegørelse kom først efter, at ministeren havde offentliggjort en aftale med A.P. Møller – Mærsk.

Enhedslisten mener ikke, at redegørelsen lever op til folketingsvedtagelsen fra februar. Der belyses ikke egentlige alternativer til regeringens aftale om Nordsøolien, og det er stærkt tvivlsomt, om aftalen giver staten et reelt større udbytte, ikke mindst når det tages i betragtning, at beskatningsretten sættes ud af kraft de næste 40 år.